Povratak svijetu

Četiri zida. Četiri nijema svjedoka
svega što prešutim dok govorim da sam dobro.
Na jednom se gomilaju stranice i obveze,
na drugom snovi koje sam odgodila, koje sam stavila na pauzu,
na trećem noći koje nikada nisu završile,
a na četvrtom ja,
sve manja u svijetu koji od mene traži sve više.
I vrištim usklicima da odem odavde, sebično želeći pobjeći od svega.

Ujutro oblačim lice koje se ne umara,
u školu nosim torbu i nevidljivu težinu.
Učim kako riješiti nepoznate jednadžbe,
gledam u sat svakih nekoliko trenutaka kao u Boga,
ništa mi nije jasno,
zaboravila sam zadaću za idući sat i jedva čekam zvono.
Pitam se zašto nas ne uče kako ponekad vlastite misli postanu najteža lekcija.

Govore nam o budućnosti
kao da je već imamo u rukama,
očekuje se od nas da budemo zreli, spremni za sve, ali ne vide koliko smo već siti toga da stalno moramo biti savršeni.
Svakog od nas štampaju kao robu na traci, svi moramo biti poslušni, marljivi i pritom ne smijemo prigovarati,
onda bismo pak bili „roba s greškom".

I tako dani postaju preslike prethodnih,
a ja se pitam kada je život postao
nešto što moram zaslužiti
umjesto nečega što smijem živjeti.

Tada se, u kutu sobe,
gdje se umor susreće s mojom maštom,
otvori prolaz tanak poput pukotine u vremenu.
Iza njega ne čeka me nitko.
Samo svijet koji ništa ne zahtijeva
I ja.

Zakoračim.

I odjednom
pod mojim nogama,
zemlja miriše na mir i slobodu.
Brežuljci se prelijevaju iz jednog u drugi,
rijeka srebrnom niti plete dolinu,
a planine se uzdižu poput čuvara koji čuvaju sve neizgovorene ljudske želje.
Želje za slobodom, za odgovorima i za zrakom koji tek trebamo udahnuti.

Trčim, kao da mogu prestići
svaku brigu koja me ikada sustigla.
Penjem se, kao da će se na vrhu
napokon stvoriti odgovor
na sva pitanja koja me u tišini progone.

I prvi put nakon dugo vremena
ne razmišljam o onome što me čeka sutra.
Postojim.
Samo postojim,
bez ocjene, bez očekivanja, bez dokaza
da vrijedim više nego jučer.
Dišem.

A onda, nakon dugog lutanja,
pronalazim izvor
ondje gdje rijeka tek uči biti rijeka,
gdje voda izvire iz utrobe zemlje
čista, hladna i slobodna.
Ona poput mene tek počinje svoj put dolinama, do drugih rijeka i naposljetku do mora.

Spuštam se na obalu
i polažem tijelo na njezinu površinu.
Ne tražim put, ne tražim cilj.
Prepuštam se struji
koja mi kroz kosu provlači prste
i odnosi sve što sam predugo nosila.

Nebo se njiše iznad mene.
Voda mi dodiruje obraze.
I na trenutak više nisam učenica,
nisam nečija nada niti nečije očekivanje.
Ja sam samo čovjek
koji je napokon pronašao tišinu.

Ali hladnoća polako prodire do kože.
Trgnem se.

Otvaram oči.

Četiri zida.
Isti stol. Iste stranice.
Isti svijet.

Vratila sam se.

No ovaj put ne osjećam da je sve izgubljeno.
Negdje, iza granice običnoga,

još uvijek žubori moj izvor.
Još uvijek postoje brežuljci
na koje se mogu popeti u mislima,
i rijeka kojoj mogu povjeriti
ono što ne znam izgovoriti.
Jer naposljetku nisam stvorena kako bih samo stisnula zube i izdržala.

Želim živjeti dok sam ovdje,
dok su mi stopala još spremna za put,
dok mi srce još zna čeznuti za daljinama.

A kada zidovi ponovno postanu pretijesni,
zatvorit ću oči i čuti rijeku, pobjeći ću bez oklijevanja i trunke grižnje savjesti.

Ne da bih zauvijek pobjegla od svijeta,
već da bih skupila snagu
i ponovno mu se vratila.

Rafaela Matičević, 1.c